

Szikra János
TALÁN EGY TAVASZI ESTÉN...

Egyszer csak egy téli estén
összeesel valahol,
a diófa, a zuhany alatt –
egyszer csak egy nyári estén
bárhol, bárhogy, bármikor.

Egy decemberi éjszakán
kizárnak a házból,
mindketten részeg vagyok,
kihűlsz hajnalra a hóban,
vagy a kamrában, a szerelőaknában
ér az utolsó rándulás.

Talán egy tavaszi estén
összeesel valahol –
egyszer csak egy őszi estén
nem leszel sehol.

KÉT KORAVÉN VETERÁN

Törpe maradt, látjátok feleim, nyomorult
gnóm a hajdani nagyszájú, büszke Góliát,
óriásrovarok, drónok zümmögnek fölöttünk,
fejünkre bomba hull, akár az út szélén
kotorászó férgekre tízezer éve megállás
nélkül a lószar –

Hol van a múltam? Nélkülem történik
újra az élet? Élet-e, élek-e még...? Nem az én
időm ez már, kihúzták alólam a lét futó-
szőnyegét, egyetlen lassított hanyatt esés

a jövő, mint mikor Imre barátommal
emberöltővel korábban éreztem először
ezt a világhiányos, világnagy kibaszást,
és Temesváron karácsony előtt, vérben
sikló tankok közt lehullt az első hó,
egy sorozattal a pokolba lőtték a rátarti
cipészt, aztán, akár egy kényes szoba-
növény, csöndesen elhervadt bennünk
a politika, nem jutott hozzá a Fórum
a szükséges jellem-oxigénhez, két koravén
veterán, néztünk egymásra és a hiábavaló
esőre Imrével a sarkon csöpörésző bolteresz
alól, elhervadt bennünk, de mások ablakán
újra virágozik ez a sorvasztó, örökzöld gaz,
hát zümmögjenek bátran a drónrovarok,
robbanjanak a lócitromok Ukrajna, Izrael
vagy házam fölött a Mezőföld egén,
kotorásszon a rabszolga háborítatlan
nyugalomban a tízezer éve hulló trágya-
kupacban –

Egyetemes béke és rend, kegyetlen,
bizánci rend volt Moszkva birtokán akkoriban,
időm jórészét ostobaságokra pazaroltam,
egy-két asszonyhoz gyönyörű verseket írtam
és széttéptem őket, beláttam: jobb lett volna,
ha inkább búfelejtő lányokra pazarlom fantáziám
és néhány sejtemet, úr voltam még, úr voltam
már, bár nem voltam egyetlen percig sem soha
a magam ura...

HÚSZÉVESEN ÖZVEGYEK

lassan bomló diólevél illata
szivárog a kertből, avarfüst szór
ezüst gyöngyöt a ritkán könnyező

asszonyok szemébe, özvegyek már
húszévesen, nemsokára húrukba
haraphat a rák – ki pirosít mosolyt
a szájukra? ki fésüli hajukba
a ciszterna esővizét éjszaka?

TISZAVIRÁG ÉVTIZEDEK

mintha még ma éjszaka is benned
lúktetnék álom negyven év után
egykori magamhoz méltót
valami hasznosat kéne csinálnom
leszedhetném a szilvát
hozhatnék kőbányait a boltból
nyírhatnék fűvet
buszozhatnék a városba csirkéért cukkiniért
olvasnék írnék fontoskodhatnék egész nap
fölségesen
sorsom kérszek sorsa
tiszavirág évszakok évek évtizedek
múltak számomra észrevétlenül
évmilliók emléktelen tonnái alatt
mintha verset írna egy elhalt idegszál
ezen az örökre-nélküled hajnalon
ahol csak képzeletben forgat benned az álom
mégis
mintha egy vízcseppből robbanna végtelenné az óceán
mintha még lilium lehetnél